

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1361/2015
21.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле М.В. из Б., чији је пуномоћник Б.Б., адвокат из Б., против тужене Општине Савски Венац, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради утврђења права закупа по тужби и по противтужби тужене Општине Савски Венац против тужиле М.В., ради иселења, одлучујући о ревизији тужиле М.В., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7118/13 од 29.12.2014. године, у седници одржаној 21.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле М.В. изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7118/13 од 29.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 57477/2010 од 10.05.2013. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле – противтужене М.В. којим је тражила да се утврди да има право закупа на неодређено време на стану број ... на ... спрату у улици ... у Б., што је тужена Општина Савски Венац дужна да призна и да трпи, као неоснован; ставом другим изреке усвојен је противтужбени захтев тужене – противтужиле Општине Савски Венац и обавезана тужила – противтужена М.В. да се са свим лицима и стварима исели из стана број ... на ... спрату зграде ... у улици у Б. и преда га туженој – противтужиле ослобођеног од лица и ствари на слободно коришћење и располагање; ставом трећим изреке обавезана је тужила – противтужена М.В. да туженој – противтужиле Општини Савски Венац, на име накнаде трошкова парничног поступка плати 199.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7118/13 од 29.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 57477/2010 од 10.05.2013. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила М.В. је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 125/04 и 111/09), на чију примену упућује члан 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер првостепена пресуда садржи разлоге о битним чињеницама, а другостепена пресуда разлоге о свим жалбеним наводима од одлучног значаја. Разлози које су нижестепени судови дали за своје одлуке нису нејасни и међусобно противречни.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Комисије за национализацију од 23.02.1962. године изузет је од национализације у национализованој згради у улици ... број ... у Б. и остављен у својину А.С. из Б., један трособан стан који се налази лево од степеништа. Носилац станарског права на стану у улици ... број ... била је В.С., на основу уговора од 23.10.1972. године, закљученог између Градског стамбеног предузећа с једне стране и В.С., као носиоца станарског права са друге стране, уз сагласност С.-К.А.. Као члан породичног домаћинства носиоца станарског права био је уписан Н.В., син В.С.. Н.В. имао је пријављено пребивалиште на адреси спорног стана у улици ... број ... од 13.10.1955. године до 26.06.1962. године, када се одјавио за Р., те поново од 04.11.1963. године до 02.11.1967. године, када се одјавио за Р. и од 02.04.1970. године до 21.01.1971. године, када се одјавио за Р., где је живео са својом породицом, јер је 19.08.1972. године закључио брак са М.Р., који је разведен 15.12.1983. године. Н.В. је поново пријавио пребивалиште у спорном стану 18.07.1986. године. Носилац станарског права В.С., преминула је 03.07.1995. године. Тужиља М.В. је закључила брак са Н.В. 13.09.1997. године, а Н.В. је преминуо 01.10.1997. године. Тужиља је 12.10.1981. године добила на коришћење стан у Београду у улици ... број ..., који је откупила 30.12.1991. године. Овај стан тужиља је отуђила уговором о поклону у корист ћерке М.К., који је оверен 19.03.1998. године. Тужиља је као члан породичног домаћинства са своје две ћерке М. и А. К., уписана и у уговор о коришћењу стана од 06.04.1989. године, на стану њених родитеља у улици ... број ... у Б.. Тужена Општина Савски Венац је носилац права коришћења на спорном стану у улици ... број ..., на основу решења Трећег општинског суда у Београду О 405/98 од 30.08.2000. године, с обзиром да је власник стана А.С. преминула и није имала законске наследнике.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиље М.В. за утврђење права закупа на спорном стану и усвојили противтужбени захтев тужене Општине Савски Венац за исељење тужиље из спорног стана.

Наиме, правилно су нижестепени судови закључили да је за разрешење овог спорног односа меродавно право садржано у Закону о стамбеним односима („Сл. гласник СРС“, број 29/73), Закону о стамбеним односима – пречишћен текст („Сл. гласник СРС“, број 9/85) и Закону о становању („Сл. гласник РС“, број 50/92...49/95).

Одредбом члана 91. Закона о стамбеним односима („Сл. гласник СРС“, број 29/73) прописано је да постојећи уговори о коришћењу стана закључени до дана ступања на снагу овог закона, а у складу са раније важећим прописима, као и постојећи подстанарски односи пуноважно засновани пре дана ступања на снагу овог закона, остају на снази, али ће се на права и обавезе које проистичу из тих уговора и односа примењивати одредбе овог закона. Одредбом члана 9. наведеног закона прописано је да се корисником стана у смислу овог закона сматрају: носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују, као и лица која су престала да буду чланови тог домаћинства, а остала су у истом стану.

Н.В. је 21.01.1971. године, када се одјавио за Р., где је живео са својом породицом, изгубио својство члана породичног домаћинства В.С., носиоца станарског права на спорном стану. Околност да је Н.В. 18.07.1986. године поново пријавио пребивалиште на адресу Б.,, где је живео до 01.10.1997. године, када је преминуо, не значи да је стекао статус члана породичног домаћинства носиоца станарског права у смислу члана 9. Закона о стамбеним односима – пречишћен текст („Сл. гласник СРС“, број 9/85), који је тада био на снази, јер таква могућност није била предвиђена тим законом.

Носилац станарског права на спорном стану В.С., преминула је 03.07.1995. године и у време њене смрти на снази је био Закон о становању („Сл. гласник РС“, број 50/92...49/95).

Одредбом члана 34. став 1. Закона о становању прописано је да у случају смрти закупца или његовог исељења из стана, закупца на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи тај стан, по следећем редоследу: брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и пасторче. Ако у стану није остао нико од ових чланова породичног домаћинства, закупца постаје родитељ закупца, родитељ његовог брачног друга или лице које је закупца дужан по Закону да издржава, ако је становао у том стану и нема решену стамбену потребу, а ставом 2. прописано је да ако после смрти закупца или његовог исељења из стана није остало ниједно лице из става 1. овог члана, закупца постаје лице које је престало да буде члан породичног домаћинства или лице које је било члан породичног домаћинства ранијег закупца стана, али је наставило да користи стан и ако нема на други начин решену стамбену потребу.

По оцени Врховног касационог суда, како је пок. Н.В. изгубио статус члана породичног домаћинства мајке В.С., која је била носилац станарског права на спорном стану, то он после њене смрти 03.07.1995. године, није могао да настави са

коришћењем стана као члан породичног домаћинства преминулог закупаца у смислу члана 34. Закона о становању. Наиме, за испуњеност услова за стицање права закупа на неодређено време применом члана 34. став 2. Закона о становању, после смрти или иселења закупаца стана, релевантне су околности постојеће у погледу статуса лица које тражи право закупа. У конкретном случају пок. Н.В. након смрти своје мајке В.С. није стекао право носиоца закупа спорног стана, па то право не може стећи ни тужила после његове смрти. Осим тога, тужила је имала решену стамбену потребу обзиром да је била власник стана у Б., у улици К. број ..., који је отуђила бестеретним правним послом у корист ћерке М.К. – уговором о поклону, овереним 19.03.1998. године и који од тада производи правно дејство. Стога су нижестепени судови правилно закључили да је неоснован захтев тужиле за стицање права закупа на неодређено време на спорном стану, јер за то нису испуњени услови прописани чланом 34. Закона о становању.

Тужила спорни стан користи без правног основа, а како је корисник овог стана у државној својини тужена Општина Савски Венац, то је тужила у обавези да се исели из стана у складу са одредбом члана 37. Закона о основама својинско правних односа.

Имајући у виду наведено неосновани су ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**